

[H. C. Hansen.]

dens, det er hans ansvar, at sagen nu bringes til en for de demokratiske partier acceptabel løsning i forfatningskommissionen, og at dette kommissionsforslag gennemføres snarest i denne rigsdagssamling. Ganske vist er det en loren udtalelse, venstres landsmøde har vedtaget om sagen, men alle forklaringerne til den, i anledning af at den ikke nævner etkammersystem, senest åbningstalens ord herom, giver vel rimeligt grundlag for den antagelse, at venstre nu vil være med og ikke fortsat sabotere denne sag. I 1939 blev venstres folk på sofaen. Nu er, i hvert fald hvad denne sag angår, venstres folk at finde i oprejst stilling. Mit parti råder dem til at holde sig oprejste. Vi advarer dem mod at falde tilbage til den gamle hvilestilling. Gør sagen færdig i kommissionen hurtigst muligt. Den skal ikke være et taktisk skjærbræt for uvedkommende hensigter for regeringen, således som det lyser ud af den højtærede arbejds- og socialministers taler at han ønsker det. Ministeren er jo så glad for sin egen politiske manøvreringsevne, at han har hængt sine taktiske hensigter uden på overfrakken som en slags plakat, enhver bør se.

Forfatningen er en stor sag og en sag for sig selv, som alle de demokratiske partier må hjælpe med at bringe til løsning, og som regeringen ikke skal taktisere til forlis. Der er jo punkter, hvor regeringen synes at være delt i helt forskellige opfattelser — hvor f. eks. de konservative ikke vil gå normalt, men kun trippe afsted med små barneskridt, som i spørgsmålet om tronfølgen. Men det må statsministeren jo ordne; han sidder der for det samme, og han er vel iøvrigt her enig med os andre. Det er et indre familieanliggende, som de kan skændes om, når de er alene, men som de bliver nødt til at enes om.

Socialdemokratiet vil yde sin stærkeste medvirken til sagens løsning. Statsministeren bør nu følge det råd, som Aakjær giver Mads Tammesens Maren om, at „der tærskes, imens der er nøj i æ Lo!“ Loen er forfatningskommissionen, og her skal det forslag formuleres, som så må gennemføres i denne rigsdagssamling.

Selve åbningstalen skal jeg ikke sige mange ord om. Da den højtærede statsminister i 1949 var politisk ordfører, sagde han om den daværende statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtofts åbningstale, at

den virkede på ham som et beredskabslager, der kan bruges til hvad som helst og når som helst af en socialdemokratisk regering. Og statsministeren tilføjede, at han syntes, at mangt og meget i talen var uovervejnet og ikke gennemtænkt, hvilket vel for så vidt er det samme. Den var altfor stykkevis på en hel række områder. Det uovervejede kan vi nok skrive på de flotte bemærkningers konto, og det med beredskabet skal jeg lade stå. Det var vel en kompliment, og desværre en, som jeg ikke kan aflevere igen til statsministeren. Derimod må jeg sige, at det med det stykkevis, det kan statsministeren godt tage frem til eftertanke, hvis han skulle føle trang til at læse sit eget værk igennem endnu en gang. Men det tror jeg ikke han har nogen som helst lyst til.

Det er jo heller ikke så meget åbningstalen, som det er finansministerens redegørelse og problemerne i forbindelse hermed, som interesserer. Af gode grunde bliver det derfor nok mere denne tale, som jeg vender tilbage til nogle gange.

Jeg har dog en tak at bringe statsministeren for en passus i åbningstalen. Det er regeringen bekendt, at mit parti lægger megen vægt på, at Danmark imødekommer det af vort islandske broderfolk stærkt nærrede ønske om, at de islandske håndskrifter kommer til at bero på sagaen. Vi er derfor taknemlige for den korte meddelelse, åbningstalen indeholdt herom. Vi opfatter den som en bebudelse af, at regeringen er sindet at skaffe sig lovgivningsmæssig bemyndigelse, så vi i form af en storstilet gave kan imødekomme et nordisk broderfolks naturlige ønske. Socialdemokratiet vil medvirke til, at denne sag kan ordnes hurtigt og storsindet fra dansk side.

Forbedringen i landets valutastilling vil mit parti gerne have lov til at glæde sig over sammen med de partier her i salen, som ligeledes i den forløbne tid har ydet deres saglige bidrag til lovgivningsarbejdet. Selvom dette måske vil møde større sympati hos den højtærede indenrigs- og boligminister, der efter referaterne at dømme i disse dage på møderne skræver så vidt i sin selvglæde, at der synes at være alvorlig fare for bukserne, er det nok bedst i saglighedens interesse at sige det.

Den højtærede finansminister er i sin tale ganske varsom i sin bedømmelse af valutastillingen, hvad jeg tror er klogt, navnlig fordi indenrigsministeren udenfor salen ikke